

KOPRIVA NIKOLETT

HÍD

*A tárgyak akkortájt kezdtek fakulni,
amikor nem maradt elég napfény,
hogy elhiggyük, nem kell
tegnapok sós vizében remegniünk.
Egyre sűrűbben töröltem le a port a házban,
szürke lámpafényben a tükröt,
a tegnap él benne, mert nem tud
mit kezdeni az elmúlással.
Amikor halványodni kezdtek a végtagjaim,
magamat is gondosan leporoltam,
kiköptem a homokot,
ne tűnjek el túl hamar...*

*Egy éjjel szétesett a ház,
süppedő talaj,
egy árnyék fel-alá szaladgál,
odébb sikit egy másik.*

KÖVEK

*Az ember talán álmában kezd el kövesedni.
Amikor felfedeztem rajtad az első nyomokat,
elhatároztam, hogy örökre leszokom az alvásról.
Az önző álarcot húz,
de egy idő után cafat lesz, hamu.
Nem zavar, hogy ordításba fagysz;
az sem, hogy lassan nem vagy:
csak egy tehetetlen szobor.
Felhagytam az inszomniával,*

*mégsem álomban kezdtem el kövesedni; észrevettem,
 hogy a cigarettafüst megreked és nincs mit kifújni,
 hogy minden felület egyformán érdes,
 elapad a létezés, ahogyan víz a testben.
 Te már napok óta egy helyben fekszel,
 szemeid üveggolyók a gégen.
 Pár nap
 és melléd dermedek.*

EGYMÁS HELYÉBE

*Amikor mindent letagadott a múlt,
 kicserélődtek a tárgyak a házban.
 Akkor dobtam ki az összes fényképet.
 Megkövült idegenek
 mosolyogtak ki egy végtelen pillanattól,
 mert abban örökké élhetnek.
 Előbb csak éjszaka beszéltek,
 hallgatózott a hold,
 én más világban andalogtam,
 nem volt közöm holtakhoz.
 Aztán a konyhában egy teáskanna
 sipítani kezdett;
 egy arc megkérdezte,
 emlékszem-e, mikor voltam utoljára igaz.*

*Az én egy idő után önmagát sírja ki,
 elapad, mint a patak.
 Túl sok holtat halmoztam fel –
 kidobtam a pillanataikat.*